

idømmes hans Følk. Deri ligger Forfællel mellem denne Lov og Brænderiloven. Ingen Sofisme og ingen hasarderet Benægtelse vil kunne forandre den Kendsgerning, at her er en Forfællel og det en indgribende Forfællel. Den højtærede Minister læste op af Brænderilovens § 46, men kun det halve og glemte netop den Halvdel, som det kommer an på. Der staar følgende i § 46: „Bøder efter denne Lov tilsvares af Brændevinsbrænderen, med mindre han tilvejebringer Sandhvilighed for, at den strafbare Handling ikke kan tilregnes ham selv eller hans Følk“. Menningen hermed er den, at der ved de Straffebestemmelser, der findes i Loven, er paalagt Bøder bl. a. for Handlinger, der kunde tænkes at ske, uden at enten Brændevinsbrænderen eller hans Følk kunne gøres ansvarlig derfor. Der er f. Eks. i § 12 givet en Forfællel om, at visse Kar ikke maa findes i Brænderierne, medmindre der er meddelt Tilladelse dertil, og hvis saadanne Kar findes, ifalder Brændevinsbrænderen Bøde. Nu siger altsaa § 46: hvis disse Kar findes, uden at Brændevinsbrænderen eller hans Følk ere skyldige deri, ifalder han ikke Straf. Det var den Halvdel, som Ministeren læste op. Saa følger imidlertid Paragraffen yderligere til: „For Delagtighed i den ulovlige Handling bøder Brændevinsbrænderens Følk desuden hver for sig $\frac{1}{6}$ af den for Overtrædelserne foreskrevne Bøde“. Punktum. Ikke mere. Derimod i Ølstatforslaget staar der den samme Bestemmelse om, at Bryggerens Følk desuden betale $\frac{1}{6}$, og saa staar der yderligere dette, at Ejeren skal svare til disse Bøder, naar Folkene ikke kunne betale dem. Det er Forfællelen. Jeg gentager, ingen Sofismer og ingen nok saa eftertrykkelig fremjat Benægtelse forandrer Sandheden heraf. Den ærede Finansminister var, hvad man nok kan forestille sig, at en Finansminister og Overølkontrollør og Overølkoldopsynsmand maa være, ganske tilfreds med de meget strænge Straffebestemmelser, der findes i Loven. Det er saa udmærket vel forstaaeligt, og at Finansministeren formaar at træffe sig med, at jo strængere Straffen er, desto mere Sandhvilighed er der for at stræmme Følk fra at begaa det forbudte, er noget, jeg ikke undrer mig over. Men der er jo to Parter i denne Sag. Der er den Part, der giver Bryglerne, og den, der skal have Bryglerne.

Om det ogsaa er meget behageligt for Finansministeren, som staar med Krabassen, at have Lov til at bruge den ligesaa galt, han vil, saa er det derimod mindre behageligt for den, som skal have af Mester Erik. Men vi give ikke Løve alene for, at de skulle være Finansministeren og Toldbestyrelsen behagelige, men ogsaa for, at de i noget Maal skulle være Borgerne behagelige. Det fair med nogen Billighed fordres, at der er et rimeligt Forhold imellem Forseelsen, der begaaes, og Straffen, der paalægges. Ganske vist kan man sige, at Følk, som handle med det Forsæt at begaa Besvigelser og bedrage Statskassen, maa tage Skade for Hjemgæld og maa finde sig i at blive kløjet ordentlig af; men der er ingen Mening i, at Smaaforseelser, rene Nagtomheder og Fejlagelser skulle straffes saa ubarmhjertigt og blodig, som Følgen vil blive efter denne Lovs Bestemmelser. — Den højtærede Finansminister siger, at de, hvem Straffebestemmelserne og here Kontrollen overhovedet ville komme til at genere, er dem, der ville søge at omgaa eller undgaa Skatten, men at de, der ikke have denne Hensigt, kunne tage sig det ganske roligt, de ville ikke føle nogen Dvæng. Men i denne Betragtning er der en stor Misforstaaelse. Hvem er det, der ikke vil søge at omgaa eller undgaa Staten? Det er dem, der uden videre sige: Jeg betaler Stat af alt det Øl, jeg producerer; jeg laver ikke noget som helst andet end stattepligtigt Øl. De, der sige dette, kunne ganske vist være forholdsvis rolige; saafremt de ikke gøre noget ligefrem bedragerisk, vil Kontrollen vel næppe ligefrem lægge an på at genere dem. Men det er ikke Bryggerens Sag at lave Øl for at komme til at betale Stat deraf. Efter Ministerens Mening søge de at omgaa og undgaa Loven og Lovens Hensigt, naar de lave et Produkt, der ikke er stattepligtigt. Men det er en fuldstændig ærlig og tilladelig Sag at lave den Slags Øl. Det er ikke Bryggerens Sag at stille deres Industri til Disposition for det Formaal at staffe Statskassen Indtægter, og det er ikke deres Opgave at assistere Forbrugerne fra at faa et Produkt, der er godt og kan leveres billig, fordi det er stattefrit. Men det er for disse Bryggere, der ville lave stattefrit Øl — hvad der dog sandelig er en tilladelig Ting — at Kontrollen vil blive